

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Cinema enxovat

1 De què va? Tot fugint d'un passat tèr-bol, un metge i el seu germà deficient s'instal·len en una localitat andalusa...

2 Com va? Parlant d'adaptacions literàries clonades per al cinema, Hitchcock va ser explicít amb el cinèfil Truffaut: "Quan començo una novel·la que vull portar al cinema, no passo del tercer capítol".

En altres paraules, la novel·la seria el germen seminal i la pel·lícula el resultat d'un *coitus interruptus*. Gerardo Herrero (Madrid, 1953) no tan sols es passa cent pobles fent l'amor amb la (novel·la de) Almudena Grandes i *Los aires difíciles*, sinó que perd l'alè i pateix, permetin-me, un flato d'urgència via UVI. I doncs? Ras i

curt: una manera ultra rància d'explicar, fotografiar, il·luminar, muntar, interpretar, musicar, un relat propi d'*Informe semanal* o *Efecte mirall: famílies*. Amb el handicap estètic, caspós, de quan TVE emetia *Cañas y barro* o *Tur-no de oficio*. En qualsevol dels casos, cinema enxovat, aviciat. Tot i així, cal treure's el barret que no duem davant d'interpretacions pletòriques de frescor: les de Cuca Escribano prodigi de veritat espontània fent de cria-da per a tot i franca, i la Pilar Castro, explo-siva amant entregada. Mentrestant, la Carme Elías actua en una altra pel·lícula.

3 I va: reservada per a cinèfils amb sen-tit del risc i de la nafta-lina.

Los aires difíciles

Director: Gerardo Herrero. Intèrprets: José Luis García Pérez, Cuca Escribano, Pilar Castro, Carme Elías, Roberto Enríquez. Espanya, 2005. 117 minuts. Bonaire.